

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Den 1ste Juni 1890.

39te Aargang.

Tale af Biskop O. F. Whitney,

holdt i Salsfjæden den 2den Marts 1890.

Det er med fuldkommen Erkjendelse af min store Ufuldkommenhed, at jeg fremstaar i denne Eftermiddag for at tale til denne Forsamling, og jeg kan i Sandhed sige, at mine Følelser og Tanker kunne bedst udtrykkes med den fremstaende Reformator, Luthers Ord: „Her staar jeg. Jeg kan ikke andet. Gud hjælpe mig.“ Uagtet at jeg ikke indtager den samme Stilling, ej heller er opfordret til at gjøre hvad som var forlangt af ham, saa føler jeg dog den store Nødvendighed af den Almægtiges Bistand og Hjælp.

Det var i Sandhed en stor Glæde og Tilfredsstillelse, at lytte til mine Brødres Bemærkninger i denne Formiddag og særlig interesserede det mig, at høre den Beretning, som Vældste Hinge gav angaaende sin Misionsvirksomhed i Tyrkiet og det hellige Land — Palestina. Ved hans Bemærkninger blev mit Sind og mine Refleksioner fængslede paa den Tid, da den mærkværdige Profet, Mohamed, af Ismaels Hus levede,

hvilken var en af Verdens mest indflydelsesrige Mænd. Gud, den Almægtige, har igjennem Tidernes Løb indspireret mange Mænd til at udføre store Ting paa Jorden, uagtet de ikke have været forenede med Guds Egenomsfolk, ej heller delagtige i at fremme den store Frelsningsplan. Saaledes ogsaa i vor Tid, da Kristi Kirke er oprettet paa Jorden, med alle dertil henhørende Embedsmænd, hvilke have Fordring paa Guds Lands Inspiration og Vejledning, men desuagtet finder man iblandt alle Nationer fremstaende Individier, hvilke have ædle Motiver for Dje og arbejde utrættelig paa, at gjennemføre Reformen, til deres Medmenneskers Fordel, Lykke og Fremgang, og man er visseelig berettiget i at sige, at det er Gud som indspirerer dem til disse ædle Foretagender, ja, den store Jehova er Ophav til Alt, som er ædelt og godt. Mine elskelige Venner, jeg er taknemlig for det store Privilegium, som jeg har, i at være talt blandt et

saadant Folk, som de Sidste-Dages Hellige, hvilke ere i Stand til at tage en jaadan omfattende Betragtning over Guds alvise Styrelse og Handlemaade, med alle Nationer paa Jorden.

Mange have betragtet „Mormonerne“, som et meget kortsynet og indskrænket Folk, der kun ønske at fremme egne individuelle Interesser; men lad mig sige, at dette er en højt urigtig Slutning og Synsmaade, ja, en aldeles forkert Opfattelse af de Lærdomme og Undervisninger, som indeholdes i hvad man almindeligvis kalder „Mormonisme“. Hvis der skulde findes noget Medlem af denne Kirke, som har tænkt eller som nu tænker, at Gud udelukkende er interesseret i de Sidste-Dages Hellige og ene ønsker dem Lykke og Fremgang, saa vil jeg sige til alle Saadanne, at I have ikke lært „Mormonismen“ ret. Nej, de have lyttet forgjæves til de Undervisninger, som ere givne af Profeter og Apostle i denne Tidernes Fjaldes store Husholdning; thi disse Mænd have paa det mest Omfattende fremholdt den Lærdom, at alle Jordens Indvaanere ere Sønner og Døtre af Gud og folgelig berettigede til hans Kjærlighed og Velvilje.

Mohamed var uden Tvivl inspireret af Himmelen. Han udførte et stort og betydningssfuldt Arbejde, uagtet at han stred med Sværdet i den ene Haand og Koranen i den anden. Han forbedrede Forhold og Omstændigheder iblandt sine Landsmænd, og var et Redskab til at ophøje deres Religion fra Dyrelsen af Træ og Stene, til med Ureskygt at anerkjende og tilbede Himmelsens Gud, jaaledes som han forstod ham. At den alvise Skaber havde sin Haand i Gjennemførelsen af disse Reformers, burde vi alle med Erbødighed erkjende, og ligesaa i alt Andet, som har foraarsaget Lykke og Tilfredshed

iblandt alle Folkeslag paa Jorden, ja, det er Visdom at anerkjende den Almægtige i alle Ting.

Undertiden naar vi ere under vanskelige og prøvende Omstændigheder, naar Sorg, Skuffelse og Gjenvordigheder møder os paa alle vore Veje, da er det i Virkeligheden haardt at se og anerkjende Herrens Haand; men naar vi tage alle Ting i Betragtning, saa kunne vi med det aandelige Dje se og forstaa den Allerhøjstes Hensigter, selv i de mest alvorlige Erfaringer, som vi have til at gjenneengaa. „Guds Veje ere ikke vore Veje, hans Tanker er ikke vore Tanker.“ Nej, ligesaa højt som Himmelen er over Jorden, saa er og hans Tanker over vore Tanker. Hans Hensigter kunne vi ikke til Fulde forstaa, imedens vi vandre i Forfrankelighedens Land. Han ved hvad som er bedst for alle sine Born, og hvilke Erfaringer, som ere nødvendige for dem at gjenneengaa hvorved evig Frelse kan erholdes. Han tillader de mest alvorlige Provelser for enkelte Individuer, jaavel som det hele Folk, ene og alene, for derved at lettere rense og gjøre dem skikkede for evig Udvikling.

En kort Tid efter at Præsident John Taylor havde forenet sig med Kirken, underrettede Profeten Joseph ham om, at han havde modtaget Sandhedens rene Aand, hvilken altid vilde være en paalidelig Vejleder under Livets afvekslende Omstændigheder, dog paa de Betingelser, at den skulde plejes formedelst en hellig og ren Wandel, hvorved den vilde blive en Kilde der udvalder til evigt Liv. Denne Aand vilde muligvis virke paa ham til at gaa i Modsetning til hans egne personlige Tilbojeligheder, men om han vilde lytte til den stille hvissende Stemme, jaunt vandre i Udydighed dertil, og selv give Afkald paa sine egne Ønsker, saa

vilde han aldrig afvige fra den rette Vej, thi den sande Vejleder — Manden — vilde altid minde ham om det, som er ret og behageligt i Himmels Dine. Dette minder mig om en Tildragelse i Præsident Woodruffs Biografi. Han havde paa en stormjuld Nat slaet sit Lejr under nogle Træer, og da han var i Færd med at begive sig til No ihder Mandens venlige Hvissen saaledes: „Staa op og gaa fra dette Sted.“ Han efterkom Talsmandens Raad med det samme, og ikke før havde han fjærnet sig, førend Lynilden slog ned i et af Træerne, saa det faldt paa Jorden, og vilde, dersom han ikke havde forjojet sig, uvilkaarligt have affskaaret hans Livstraad. Saaledes bevisliggjøres den store Nødvendighed af at være under Vejledning af Guds Mand, idet dens Undervisning er mere paalidelig end nogenjomhelst naturlig Dommekraft, thi desjornedelst kunne Farer og Ulykker undgaaes. Det største og vigtigste Arbejde, som de Hellige have til at udføre er, at leve saaledes at de altid kunne være i Besiddelse af Nabensbaringsens Mand, til at inspirere og vejlede dem under alle Livets Foretagender og afvekslende Omstændigheder.

Naar vi vende vore Blikke tilbage paa den fjærne Fortid, saa finde vi mange Tildragelser, som vidne om den Almægtiges uforanderlige Beslutninger, og hvorledes han har bragt Nationer og Individider til en fuldkommen Erkjendelse af, at de vare afhængige af ham, og hans Mand's Vejledning, uden hvilken Skuffelse og bittere Erfaringer ville blive Folgen. I Særdeleshed er det vel for os at mærke Historien om Profeten Jonas og Staden Ninive. Herren kaldte Profeten Jonas til at gaa til Staden Ninive, og der forkynde den Straf og Udølgelse, som ventede

dens Indbyggere, dersom de ikke vilde omvende sig fra deres store Overtrædelser. Profeten forsøgte at undgaa Opfyldelsen af denne vigtige Mission. Han tog muligvis i Betragtning de Gjenvordigheder, som Profeterne der levede i Fortiden havde til at gennemgaa, og den Skjæbne som ventede dem ved Begyndelsen af deres Virksomhed iblandt de Ugudelige, og paa Grund af den Frygt, som han nærede for sin egen Skjæbne, drog han en anden Vej. Men Herren var uforanderlig i sin Beslutning i saa Henseende, thi han ønskede at Profeten skulde opfylde den Mission, som han var kaldet til, og at Stadens Indvaanere skulde advarses, for derved at udvise sin Retfærdighed og Faderkjærlighed. Nogen vilde maaske spørge: Indgreb ikke Herren i Profetens Rettigheder og Handlefrihed? Nej, ingenlunde. Han kun ordnede Forhold og Omstændigheder saaledes, at Jonas ved sin egen Overtrædelse tilfulde kunde se den store Fordel i at vise Udydighed til sin Faders Befalinger, samt vandre paa Dydens og Pligtens Sti, istedetfor at vise Udydighed og vandre paa sine egne optænkte Veje. For at undgaa at udføre det Hverv, som Herren havde anbetroet ham, saa tog han med et Skib, som gik i modsat Retning, tænkende derved at stjule sig paa et fjærnt liggende Sted, hvor Guds alseende Dje ikke kunde se ham. Men, da Skibet var kommet ud paa Havet, saa finde vi, at der opstod en stærk Storm, som truede dets Undergang. Mandskabet og Passagererne frygtede hvert Øjeblik for, at blive opslugte af Havets voldsomme Volger. Profeten Jonas erkjendte, at han var Ariagen til denne frygtelige Orkan, deri, at han havde været udydig mod den Almægtige, og begjærte derfor at blive kastet overbord, hvilket blev gjort, og umiddelbart

en Hvalfisk opslugte ham. Naar tre Dage vare tilende, blev Jonas kastet paa Strandbredden og saaledes befriet fra sit ubehagelige Opholdssted. Han havde visjelig, i Løbet af disse tre Dage, haft Tid til at betænke sig, og muligvis var kommen til den Beslutning, at Ninive var et ligesaa onskeligt og bekvemt Sted, at opholde sig, som i Hvalfiskens Bug, hvilket Jees deraf, at ligesaa snart som han blev befriet fra sin ugunstige Stilling, saa gik han med Villighed og udsørte den Mission, som Herren havde kaldt ham til. Denne Erfaring havde den onselige Virkning, til at ombende ham fra de vildfarne Beje. Vi kunne ogsaa i denne Tildragelse se et virkeligt Forbillede af vor Forsølers Begravelse og Opstandelse.

Individer og Folk kunne sige, vi ville gjøre dette og hint. En Nation kan muligvis bestemme, at gennemføre det Ene eller det Andet, men Gud, den Almægtige, der holder al Magt i Himmelen og paa Jorden, og som tillige i sin store Visdom og ubegrændede Kundskab kjender og forstaar alle Ting fra Begyndelsen til Enden, og hvis alseende Øje iagttager Menneskenes Bevæggrunde og Planer. Han har i det Forbigangne tilladt sig at indgribe i Forhold og Omstændigheder, saa at de Forsøg, som ere gjorte af Dødelige, for at tilvejebringe egennyttige Resultater, have netop haft den modsatte Virkning, til hvad som de vare bestemte for. Menneskene ophøje sig ved sin egen Indbildningskraft idet de sige: „I dag ville vi gjøre dette, og imorgen hint;“ men Gud er den som ene har Magt til at gennemføre paatænkte Beslutninger. Han er den, som op højer Troner, og nedstyrter Magter, derfor, hvad er du o Menneske? Jo,

ligesom Blomsten paa Marken, der fryder sig i sin Duftning og Skjonhed idag, men imorgen visner og dør. Det er Alfaderen som ene danner og fuldbyrder Alt, ifølge sin egen Vilje.

Dengang som Profeten Joseph Smith var kastet i Liberty Fængsel, siger Herren saaledes: Om det brusende Ocean skulde opsluge dig, om Jorden skulde aabne sig og tage dig i sit Skjød, om Helvede skulde aabne sit Gab for at fange dig, eller hvilke Lidelser og Besværligheder, som du maatte komme til at gjenuemgaa, saa skal alt dette med Tiden have de onselige Følger, nemlig Salighed og evigt Liv. Kunne vi ikke med Tillid og Fortrosthed se op til en saadan Fader, som haver al Magt i sine Hænder og kan behærskte alle Ting, samt styrer og leder Alt til vor Fordel, idet han forandrer Sorg til Glæde, ja, vore Savn og Skuffelser — under Kampens haarde Strid — til Sejr? Jo, vi kunne, thi den al-gode Fader gav sin enbaarne Søn til denne Verden, hvor han blev udsat for Haan og Bespottelse og endelig korsfæstet, og derved opfyldtes hvad som er sagt ved Profeten: „Han har taget vore Sygdomme paa sig, og baaret vore Smertes“. Ja, han blev korsfæstet som en Misbæder, imellem to Røvere. Millioner af Mennesker anerkjende ham som Guds Søn, og med Glæde give Ære, Pris og Berømmelse til ham, som Verdens Forsøler. Men paa den Tid, som han levede, vare de meget Faa, der troede og anerkjendte, at han i Virkeligheden var Guds enbaarne Søn. Apostelen Peter var en af disse Faa, til hvilke den fuldkomne Betydning af Frelserens Mission blev aadenbaret, og vi maa tilstaa, at det var en stor Ære paa den Maade at blive begunstiget af den Almægtige,

thi Kjød og Blod havde ikke aabenbaret ham dette, men Faderen, som bor i Himmelen.

Som Individier, og som et Folk, kunne vi blive stufede i vore Forhaabninger, og de Planer, hvilke vi lægge fra Tid til anden, kunde strande, men vor himmelske Fader vil udføre sin egen forunderlige Gjærning, saa at intet Kjød skal have nogen Marsag til at rose sig for ham. Dette Værk, som vi ere delagtige i, og det Arbejde, som vi udføre i at forkynde Evangeliet og grundfæste Zion, er den Allerhøjestes Gjærning, og han vil føre den til Sejr, trods alle de Hindringer som lægges i dens Vej. Den Almægtige er langmodig og har en stor Overbærenhed med alle sine Børn paa Jorden, og han forventer at vi skulle udvise imod hinanden den samme Duhed og Broderkærlighed, ligeledes at vi skulle være omfattende i vore Beslutninger, samt liberale imod vore Medmennesker, og ikke alene lægge for Dagen en tilborlig Agtelse, men ogsaa en universal Bøvlige og Godgjorendhed. Aldrig har jeg hørt nogen af Kirkenes ledende Mænd yttre et eneste Ord imod de Principer, der vedrøre vor himmelske Faders Forbindelse og Slægtskabsforhold til sine Børn paa Jorden, ikke heller nogen Modsigelse med Hensyn til den Forbindelse, som den ene Folkerace staar i til den anden. Aldrig har jeg blevet lært at gjengælde Forbandelse med Forbandelse, eller Ondt for Ondt til nogen af vore bittreste Fjender, der anstrænge sig til det aller-Øverste paa, at tilintetgjøre vor Eksistence, men paa den anden Side er jeg bleven lært, at gjengælde det Onde med det Gode. Selv om vore Modstandere skalde oplofte et truende Sværd imod os, saa burde vi, sammenligningsvis talt, imødegaa dem med en Gren af Ojetræet i

vore Hænder, som et Symbol paa Bølgjorendhed og Fred, og under alle prøvende Omstændigheder tage vor Tilflugt til den Almægtige for Beskyttelse, hellere end at bruge Vold og udgyde Blod til vort Forvar.

Paa en Tid som den nærværende, da Privilegier og Rettigheder, der tilhøre os ifølge Guds og Menneskenes Love, blive os berøvede og de Magter, som ønske vor Undergang, trænge os paa alle Sider, saa er det følgerigvis mere vanskeligt at anerkjende Herrens Haand, end som det vilde være under mere gunstige Forhold. Det er mere vanskeligt at anerkjende den Almægtiges Styrelse under Provelser og Tab af Rettigheder, end som det vilde være om, at man var i Magelighed, og saa at sige ghyget i Skjodet af Velstand og Lykke. Men under Modgang og Livets bittreste Gjenvordigheder, kunde man lægge for Dagen et større Bevis paa Haab, Tro og Udholdenhed, samt udvise en mere fuldkommen Mandelighed og Hengivenhed mod sande og evigvarende Principer, end som man paa nogen Maade var i Stand til at demonstrere, under smigrende Omstændigheder, da Venkabsjolen juilede fra alle Sider. Som et Folk, kunde vi i Betragtning af vor Stilling ofte henlyde til de Ord, som vor gamle Ven og Broder Job benyttede sig af, da hans Legeme var betyngnet med Sygdom, og alle hans Rigdomme og Besiddelser i Landet vare ham berøvede. Han siger: „Herren gav og Herren tog og Herrens Navn være lovet,“ og naar han med Fjertrofasthedsøjeblikker frem i Tiden, naar alle Savn skal erstattes, og alle Saar læges, saa udbræder han: „Jeg ved at min Gjenløjer lever, og den Sidste skal staa paa Støvet, hvilken jeg, jeg skal beskue og mine Dine skulle se og ikke en Fremmed;

endstjøndt mine Myrer forsmægte i mit Fndre." „Magnet han slaar mig, vil jeg dog fortroste mig paa ham.“

Vore Følelser burde under alle Livets Omstændigheder være alt for ædle til at for et eneste Djeblik nære en Tilbojelighed til at hade og forfølge dem, som forfølge os, selv om vi havde Magt dertil, hvilket vi dog med Tiden ville erholde. En gylden Periode vil oprinde for de Sidste-Dages Hellige, da de skal have fuldkommen Besjlighed til at gjengjælde det Ondt med det Gode, ja, en Tid skal oprinde, da vi uden den mindste Frygt for Jordens mægtige Nationer, kan handle i saa henjæende aldeles som vi ønske, thi Zion — de rene af Hjærtet — Josephs Sonner og Dottre, skal blive Hovedet for alle Nationer, ja, Hyrden — Stenen i Jsrael. Da skal alle Tungemaal og Folk se op til disse, som have igjennemgaaet Ildproven, med den største Tillid og Agtelse. De som have forfulgt og ringeagtet de Hellige, skal komme bojede til Zion, ligesom Jacobs Sonner kom til deres Broder Joseph i Egypten, og paa samme Maade som de modtog Besjnelser af hans Haand, skulle ogsaa disse blive velsignede af Zions Folk.

For to tusinde Aar siden, naar Jesus vandrede her paa Jorden, tog han sine Disciple med sig op paa Oliebjerget, og der gav dem denne betydningsfulde Undervisning: „J have hørt at der er sagt, du skal elske din Næste og hade din Fjende. Men jeg siger Eder: Elsker eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder.“ Vi ere underrettede om, at da han havde sluttet denne Tale, saa vare der Mange, som forundrede sig over hans Værd, thi han talte som En

der havde Myndighed, og ikke som de Skriftkloge. Naar man tænker over, at Jøderne havde for omtrent femten hundrede Aar blevet underviste i den Lov, hvilken fordrede „Dje for Dje og Tand for Tand“ — med et Ord, Ondt for Ondt, saa kunne man ikke undres over, at de bleve overraskede, da Verdens Frelser talde paa denne Maade. I det Jesus saaledes gjensaldte den gamle Lov, saa introducerede han en højere og mere fuldkommen Lov, som havde den Egenkab, at den paavirkede fornemlig de ædleste Egenfaber og Tilbojeligheder af den menneskelige Natur. Han lærte dem at gjengjælde Ondt med Godt. Der kunde muligvis findes dem, som vilde betragte det som en Daarskab, at prædike saadanne Værdomme som disse, men det er Herrens Ord, og vi kunne ikke forandre dem. Og om vi ikke kunne efterleve dem nu, saa burde vi alligevel erkjende, at Skylden eller Mærjagen ligger hos os og ikke i Værdommen givne af vor Frelser. Jesus sagde: „Hvis J elske dem, som elske Eder, hvad Von kunne J forvente? Gjøre ikke de Skriftkloge og Farisæer det samme.“ Men vorder fuldkomne ligesom Eders Fader i Himmelen er fuldkommen; for han lader Regnen falde over den Retfærdige saavel som den Uretfærdige, og lader sin Sol gaa op over Onde og Gode.

Vor Forløjer mente ikke, da han sagde: „Elske Eders Fjender“, at vi skulde deltage med dem i Skyld og Ugudelighed, eller at vandre paa deres fordærlige Beje, men at vi burde anstænke vore Kræfter i at øve en god Indflydelse over dem, ved at give saadanne Undervisninger, som vilde blive til deres Velsjnelse baade i aandelig og legemlig Henjæende, hvilket i Sandhed er den højeste Grad af

Velvilje og Kjærlighed, som vi paa nogen Maade kunde udvise. Om nogen af denne Kirkes Eldster skulde gaa paa en Mission til Jordens Rationer og nærede Had for sine Medmennesker, saa vilde det være en Umulighed for ham, at ndrette noget godt; men paa den anden Side, om han forlod Slægtninge og Venner i Hjemmets hyggelige Arne, og var fyldt med den Kjærlighed som kommer her ovenfra og med de ædle Ønster i sin hele Sjæl, at velsigne, undervise og gjøre godt til sine Medmennesker, selv de mest Ugudelige, saa vilde Resultaterne blive Betsignelsesrige, idet Mange derved vilde komme til Kundskab om den store Frelsingsplan. Af alle Mennesker burde Israels Eldster fornemlig være fyldt med Velvilje og Kjærlighed for deres Medmennesker, thi de kjende ikke eller forstaa Guds Hensigter og det Værk, som vi repræsenterer. De forstaa vistnok at det er Synd og Bedrageri, at lyve og stjæle, samt paa en eller anden Maade at tage Fordel af deres Medmennesker, men naar de stride imod „Mormonismen“, saa forstaa de ikke, at de stride imod Gud og undergrave sig selv, idet de derved lægge Grundvolden for deres egen Undergang. Den Gang som Profeten Joseph var henrykt i det himmelske Syn, hvor han saa de forskjellige Grader af Herlighed, som skulde tildeles Fornuftvæsener i Forhold til de Gjæringer som de havde udført paa Jorden under deres Prøvetilstand, saa blev det ham ogsaa vist, hvorledes Tilstanden var iblandt dem, som havde forkastet Guds Søns Evangelium og ringeagtet, forfulgt og ned-

traadt den Allerhøjstes Hellige. Dette Sted var alt for gruopvækkende til at betragte, hvorfor han udbryder: „O, Herre tilluk dette Syn.“ Han var en omslende kjærlig Menneksven, og derfor ønskede han ikke at bestue disse ubeskrivelige Lidelser af de Ugudelige; nej, de vare alt for hjærtestjærrende, selv i et Syn, at betragte. Det var Kristi Aand, som bejælede hans Sind og gjennemtrængte hans hele Sjæl, nemlig, Raadens og Kjærlighedens Aand, hvilken burde gjennemstrømme enhver af Guds Søner og Døtre her i denne Verden. Jeg ønsker ikke at freustille mig selv, som noget Eksempel paa Ydmyghed, Overbærenhed, Taalmodighed eller Udholdenhed, nej, jeg erkjender min Usuldkommenhed i mange Henseender, thi ingen kjender mig saa vel, som jeg gjør, ikke heller de Stræbeligheder, som hænge ved mig. Dog ønsker jeg af mit ganske Hjærte at være forenet med den mest Ydmyge og Uansete iblandt Eder, i at udvikle de guddommelige Egenstaber, som ere nedlagte i os, samt i Grundfæstelsen af de frelsende Principer, hvilke Gud har aabenbaret i vor Tid. Disse Principer ville ikke alene forbedre og berede Menneskene for Fremtidens store Begivenheder, men de ville ogsaa have Indflydelse paa Jorden, saa at den ogsaa kan blive beredt for Modtagelsen af den ædle Forløser — Kongernes Konge og Herrernes Herre. O, maatte den Almægtige paastrynde Tiden for disse herlige Tildragelser, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Tankefrog Lidelser og Erfaring ere Menneskets bedste, men ogsaa stærkeste Lærere.

Den 1ste Juni 1890.

Alt vidner om Gud Faders Magt!

I det den yndige Sommertid har taget sin Begyndelse og Alt synes at svaulme af Liv og Varme, saa føle vi os paastrykede til at anstille nogle Betragtninger over Naturens Skønhed og Pragt samt Guds Almagt, som deri saa storartet demonstreres.

Lad os derfor ved Morgengryet af en Dag, paa denne skønne Aarstid, gaa ud paa de imponerende Marker og betragte de grønne Græspirer og de tusindfarvede duftende Blomster, hvilke ere fugtede ved Nattens Dug, og ligejom slumre i dens forfriskende og vedervægende Skjød. Efter en fuld Nydelse af denne Del af Naturens Gode ville vi fortsætte vor Vandring over de blomsterklædte Enge indtil at vi befinde os i en eller anden smal Lund, hvor Tusinder af Buske og majestætiske Træer ere prydede med lovrige Kroner, hvilke bevæges af de jagte Vinde og paa denne Maade med en hviskende Stemme vidne om den algode Faders Visdom og Magt. Men idet vi standse paa vor Vandring for at lytte til denne tilsalende Lyd, saa høre vi ogsaa en munter Rislen af Vækten der nede i Dalen, ja, mere: Myriader af Fugle, som netop ved Morgenrodnens Straaler ere opvaagne af deres Slummer i Trærnets Toppe istemme deres yndige og melodiske Sang, og saaledes med deres henrivende Triller priser den Gud, som har givet dem Livet. O, hvor Sjælen fyldest med Taknemlighed og Glæde ved at lytte til alle disse harmoniserende Toner, ja, vi maa uvilkaarligt udbryde: Alfaderens Kjærlighed og Rundskaab aabenbares i alt dette.

Den søgende Sjæl er endnu ikke tilfredsstillet, thi der er meget mere at betragte i Naturens omfattende og interessante Rige. Derfor ville vi ile mod Havstranden og se det storartede Skue, som der fremtræder for vore Blikke. Ikke alene Havfladen indgyder Storhed og Magt, men ogsaa de rullende Bølger, der løbe imod Stranden, hvorefter de med en jagte døende Rislen synke tilbage i Havets moderlige Skjød. Dersom vi saa vende vore Blikke mod Østen, saa ville vi se den herlige Morgenrødme paa Himmelhvalvet, og umiddelbart derefter opstiger Solen majestætisk i sin fulde Glæde, og ligejom bringer en venlig Hilsen fra en højere og mere fuldkommen Verden, hvor dyrebare Venner befinde sig, ja, selv den kjærlige Fader, som har skabt alle Ting og opretholder det store Univers formedelst evige Love. Men lad os komme tilbage i vore Betragtninger til denne Verden — Dødelighedens Land. I det Solen udbreder sit velgjørende Lys over Jorden, saa opvaagner den slumrende Natur til fuldkommen Nydelse og Aktivitet: Duggen paa de grønne Enge bortdunster, Blomsterne udfolder sine Blade og til Fuldkommenhed lader sine velgjørende Duftninger udflyde, Fugleflarerne i de lovrige Kroner istemme deres yndige Triller med større Begejstring og Alt er fyldt med Liv, hvorfor vi med Rette kunne sige: Denne Verden er i Virkeligheden et Paradis, thi ved Betragtningen af saadan Skønhed og Pragt fyldest Sjælen med ubeskrivelig Tilfredshed, aldeles som Herren selv har sagt: „Mennesket er skabt for at have Glæde.“

Under Dagens Lob blive vi mere eller mindre interesserede i de alvorlige og besværlige Afsnit af Livet, men, naar Dagens Byrde er endt og Solen rødmande sænker sig bag de evige Højes Grænser, saa indtræder Aftendæmringen og vort Sind fordybes i melankolske Reflektioner, hvorefter et herligt Syn udfolder sig paa Horisonten: Maanen opstiger i Osten og iler med Hurtighed mod Vesten, for derved at opfylde sit Skabelses Maal, Stjernerne jankle paa det blaa Hvalv og bevæge sig ifølge de Love, som den alvise Skaber har bestemt for dem. Naar vi saaledes beskue den Majeestet og Herlighed, som Naturen udfolder, saa maa vi med Ydmyghed bekjende vor Ringhed og store Usuldkommenhed, og en Længsel opstiger i Sjælen efter Gjenhnet af dyrebare Venner, der glæde sig i Alfaderens skønne Boliger, ja, vi føle ofte Trang til at udbryde: Vi ere kun Fremmede og Udlændinge paa Jorden.

I Naturen kunne vi i Sandhed sige, at vor himmelske Faders Omhed, Kjærlighed, Visdom og Almagt aabenbares, og vi anse os aldeles udnyttige til selv at tilnærmelsesvis beskrive dens Herlighed og Ynde, hvorfor vi ville slutte disse Betragtninger med følgende poetiske Ord:

„Solen paa det blaae Hvalv,
Stjernehimlen, Føs og Elv,
Jorden med sit Blomsterflor,
Mennesket som paa den bor,
Havet glindsende i Pragt,
Bidner om Gud Faders Magt.“

Ankomst og Beskikkelse.

Følgende Missionærer fra Zion ankom til Kjøbenhavn den 23de Maj sidstleden: L. Dahlquist fra Salt Lake City, L. J. Henstrøm fra Logan, J. N. Olson og C. W. Olson fra Grantsville samt Ola Jensen fra Beoa.

Vi byde disse vore Brodres hjærteligt velkomne og nedbede Guds Velsignelse over deres Virksomhed i disse Lande.

Ældsterne L. Dahlquist og C. W. Olson besikkes herved til at arbejde i Gøteborgs Konference, Ældsterne L. Henstrøm og J. N. Olson i Stockholms Konference, Ældste Ola Jensen i Staaens Konference, under de respektive Konferencepræsidenters Ledelse.

C. A. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Fra Emigranterne. Det Emigrantsselskab, som forlod Kjøbenhavn den 24de April, ankom til New York den 13de Maj og fortlatte Rejsen den paafølgende Dag.

Hjemvendt Missionær. Paa Grund af daarlig Helbred forlod Ældste H. W. Hanson Kjøbenhavn den 12te Maj, for at vende tilbage til sit Hjem i Utah.

Konferencemøder.

Konferencemøderne i Malmø afholdtes den 26de og 27de April 1890. Paa Forhøjningen vare følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident C. D. Fjeldsted, Konferencenpræsident L. A. Halgrøn, Ældste C. E. Thorstensen fra „Skandinaviens Stjernes“ Kontor, samt Ældsterne Niels Nelson, J. J. Carlsson, A. Johnson, L. K. Peterson og N. Nelson.

L o r d a g A f t e n N o. 8.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste J. J. Carlsson.

Ældsterne L. K. Peterson, A. Johnson, Niels Nelson, J. J. Carlsson, N. Nelson og Præsident Halgrøn afgave Beretninger om deres Virksomhed igjennem Vinterens Løb, hvorefter fremgik at mange Forsamlinger havde været afholdte og at flere undersøgte Evangeliet, samt at 23 Personer vare tillagte Konferencen ved Daab.

Præsident C. D. Fjeldsted udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter, og opmuntrede Missionærene til at fortsætte deres Virksomhed med at sprede Evangeliets Lys til deres Medlemmester samt gav flere værdifulde Raad og Læronomme til de Forsamlede.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste L. K. Peterson.

S o n d a g F o r m i d d a g N o. 10.

Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde,“ blev aftenen af Kjøbenhavns Sangkor.

Bøn af Ældste Niels Nelson.

Koret sang:

„Stor Herren er og til hans Pris.“

Præsident Halgrøn gjorde nogle Bemærkninger passende for Anledningen

og foreslog Kirkens Autoriteter til Opbeholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket vedtoges ved enstemmig Bøtøm.

Ældsterne Niels Nelson og L. K. Peterson talte over den store Tilfredshed, som er forenet med at forkynde Evangeliet og bevidnede Sandheden af det store Bærk, som Gud har oprettet paa Jorden i denne Tid.

Ældste J. J. Carlsson talte paa en interessant og opbyggelig Maade over Evangeliets første Principer og paaviste ved at citere mange Skriftsteder den store Nødvendighed af at vise Lydighed til sammes Ordinancer.

Koret sang:

„Oplad dit Øje, Kvinde, Mand.“
Taksigelse af Ældste A. Johnson.

E s t e r m i d d a g N o. 9.

Koret sang:

„Fader vor paa Himlens Trone.“
Bøn af Ældste N. Nelson.

Koret sang:

„Vi glædes og frydes i Sang med hverandre.“

Ældsterne A. Johnson og N. Nelson hentydede til Guds Rettigheder og uindstrænkede Magt i at give Undervisninger til alle sine Børn paa Jorden ifølge Evighedens Raadslutninger.

Ældste C. E. Thorstensen henlede Opmærksomheden paa Guds Almagt, saaledes som den udvises i Naturens Skønhed og Pragt, opmuntrede de Hellige til Trofasthed, samt raadede Enhver til at underøge Evangeliets herlige Principer.

Koret sang:

„Solen paa det blaae Hvalv.“
Taksigelse af Præsident C. D. Fjeldsted.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedomsmøde, ved hvilken Lejlighed Præsidenterne Fjeldsted og Halgrøn gav mange værdifulde Raad og Lærdomme til Missionærerne.

N. N e l s o n,
Skriver.

Konferencemøderne i Aalborg tog sin Begyndelse den 3die Maj 1890 Kl. 8 Aften.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste P. A. Nielsen.

Konferencepræsident C. M. Jensen bød Missionærerne og de For samlede velkomne.

Ældsterne J. Keller, S. S. Holm, P. A. Nielsen og L. Sørensen gav Beretninger fra deres respektive Arbejdsmarker, hvilke tydede paa at der vare gode Udsigter for Evangeliets Fremme, idet Flere underjogte Sandheden.

Præsident C. D. Fjeldsted glædede sig ved endnu engang at møde med de Hellige i Aalborg og ligeledes ved at lytte til de afgivne Rapporter. Han sagde at de Hellige burde have et Vidnesbyrd for sig selv om Sandheden af Evangeliet, hvorefter han hentydede til den kristelige Verdens Begreber angaaende deres fremtidige Haab, nemlig det tilkommende Liv.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Præsident C. M. Jensen.

S o n d a g F o r m i d d a g Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste J. Keller.

Præsident C. M. Jensen gav en samlet Rapport over Konferencen, som lod paa at 21 Personer var døbte siden sidste Konference og at der var ganske gode Udsigter for Evangeliets videre Udbredelse. Dernæst talte han til de Hellige om de Pligter, der paahvile dem, som Medlemmer af Kristi Kirke.

Præsident C. D. Fjeldsted haabede at Evangeliet maatte gjøre god Fremgang i den Del af Herrens Bingeard, jaafom at Dvrighederne vare humane, og Brodrene kunne virke usorhindret i at sprede Sandheden. Han gjorde en Sammenligning mellem Guds Værk i denne Tid og i gamle Dage, samt talte om Evangeliets frelsende Kraft og Nodvendigheden af at altid være i Besiddelse af den rette Aand, hvorved man kunde udholde alle Prover og Gjenordigheder.

Kirkens Autoriteter blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket assisteredes og enstemmigt vedtoges.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste L. Sørensen.

G j e r m i d d a g Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn.

Præsident C. M. Jensen talte om Traditionens store Magt og forklarede Bestaaffenheden af det Fredens Budskab, som nu tilbydes Menneskene.

Præsident C. D. Fjeldsted oplæste det 24de Kapitel af Profeten Esaias, hvorefter han forklarede Maaden hvor paa den Pagt, som Gud oprettede ved Jesus Kristus blev tilintetgjort af de Ugudelige, og Gjendomsfolket — Jøderne — adspredt blandt alle Nationer. Som en Følge af Tilintetgjørelsen af denne Pagt, blev Barnedaaben og andre menneskelige Ceremonier indførte, hvilke holdes i Vre, selv i denne oplyste Tidsalder. Han paaviste Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage, formedelst Aabenbaring fra den Almægtige, hvorefter han sluttede sin interessante Tale med at nedbede Guds Belsignelse over Israael.

Mødet sluttede med Sang, og Taksigelse af Ældste S. S. Holm.

Aften Kl. 6.

Modet aabnedes med Sang, og Bøn.

Ældsterne S. S. Holm, J. Keller og P. A. Nielsen bevidnede Sandheden af Evangeliet, jaaledes som det er aabenbaret fra Himlen i denne Tid.

Præsident C. D. Fjeldsted talte om den velgjørende Indflydelse, som Evangeliet har paa Alle, der annammer og efterlever dets Principer, samt om Israels Indsamling i de sidste Dage.

Præsident C. M. Jensen gjorde nogle Slutningsbemærkninger og erklærede Konferencen hævet til ubestemt Tid, samt sluttede Modet med Taksigelse.

Med et Præstedomsmøde, som afholdtes den paafølgende Dags Aften, bleve mange faderlige Raad og Formaninger givne af Præsident C. D. Fjeldsted.

P. A. Nielsen,
Skriver.

Menneskets Handlefrihed.

Der findes Intet hvori Guds Retfærdighed og Visdom aabenbares saa meget, som deri, at han har givet Menneskene Handlefrihed. Uagtet Evangeliet indbefatter Alt som er beregnet paa at indspirere, troste, opmuntre og lykkesliggjøre Enhver, som kommer under dets Indflydelse, saa vilde det dog forfølge sit Maal, uden dette evige Princip: „Handlefriheden“.

Forføjrens Hensigter og Planer vare at frelse alle Mennesker uden noget Hensyn til disse Principer, hvorved Fornuftvæjener vilde have blevet Slaver og Retfærdighedens Fordring paa Rettighed til at vælge imellem Godt og Ondt tilintetgjort. Den Plan som Gud har lagt er mere visdomsfuld, idet den indbefatter fuldstændig Frihed for Alle til at antage eller forkaste saadanne Sandheder, som vilde bringe evig Lykkeligthed. Idet Herren jaaledes indbefattede i Frelsingsplanen denne Handlefrihed, kunde vi tydelig se hans Retfærdighed og ædle Hensigter, thi derved kunde alle Mennesker faa Lejlighed til at bruge deres egen Dømmekraft og frie

Wilje, til selv at vælge deres Gøbebane paa Jorden. Imedens det er vort store Privilegium at benytte vor Handlefrihed med Hensyn til Sjælens Saliggjorelse, hvor meget mere er det da ikke nødvendigt for os, at være i Besiddelse af det Bys, som kommer fra Gud, til vor Vejledning. Vor himmelske Fader, som er fuld af Kjærlighed og Velvilje, og som kender alle vore Hjulkommenheder og hvad Visdom vi tiltrænge, har aabenbaret sin Vilje til os, og paa denne Maade har han jagt at paavirke vort Sind, for Modtagelighed af hans Evangelium. Dette Evangelium er fuldkommen i sin Bestaenhed, og staar i fuldkommen Harmoni med vore ædlest og bedste Egenstaber og Tilbøjeligheder, samt er stikket til at udvikle dem til en saadan Grad, at vi endelig kunne blive berette til at komme tilbage til den Almægtiges Nærværelse, og der blive forløste og helliggjorte. Disse store Betsignelser, som vi allerede have hentydet til, staar i Beredskab for ethvert Menneske.

Det er en uimodsigelig Kjendsgjær-

ning, at alle de Gjenvordigheder og Proveser, som Menneskene have gjenne-gaaet fra Tidens Begyndelse indtil den nærværende Tid, ere naturlige Følger af Ulydighed mod Guds Love, idet de have misbrugt deres Handlefrihed og vandret i en forkert Retning. Der-jom de havde modtaget de frelsende Midler, som stod til deres Raadighed, og havde været villige til at arbejde i Harmoni med Saliggjorelsens Plan, saa vilde Glæde og Lykkelig-hed have taget Pladsen istedetfor Sorg og Kummer; men de have valgt Mørket heller end Lyset, hvorfor Synd har været den raadende Magt, og følgerlig have de været Slaver under Kjødets Lyster og Begjærligheder, indtil vi ofte have fundet, at mange Mennesker have gaaet lavere end Dyrene.

Men vi vilde forlade disse sorgelige Betragtninger, for om muligt at se ind i os selv et højere og renere Lys, hvorved Fremtidshaabet forøges og Erindringen om hedengangne Nationers Skjæbne vil tjene os tilgode.

Gud har givet til alle sine Børn paa Jorden Evner og Egenstaber, hvilke følgerlig ere guddommelige i sin Op-rindelse og Natur; thi de ansporer dem til at hige og tragte efter det, som er skjønt og herligt, hvilket er i sin følger- rigtige Orden — Gud har saaledes bestemt det. Den Almægtige, ja, endog Naturen erklærer, at Mennesket aldrig kan have fuldkommen Lykke og Til-fredshed uden indbyrdes Kjærlighed og Deltagelse af de almindelige Inter-eser. Menneskene ere ligesom en Kjæde, der er sammenlænket, thi den ene Lænke er afhængig af den anden. Menneskenes Bestemmelse er, at blive forenede ligesom en stor Familie, idet de alle ere Sønner og Døttre af Gud. Denne Forening maa uvilkaarligt ind-befatte de timelige saavel som de aande-

lige Ting. Og hvorfor skulle de ikke? Derjom vi have guddommelig Vejled-ning i den ene Retning, hvorfor ikke ogsaa i den anden? Vort Liv og alle vore Gjendele ere Gaver fra Gud, og derfor tiltrænge vi hans Assistance i alle Ting, uden hvilken vore Udfigter ville blive mørke og forhaabningsløse.

Vi have undertiden haft et lidet Glimt af den store Enighed og de mange Betsignelser, som Gud har i sit Forraadshus, for alle sine Børn. I Enochs Dage var der en fuldstændig Forening og Enighed iblandt Folket, af hvilken Aarsag han og hans Folk fandt Raade i Herrens Dne til en saa-dan Grad, at de bleve overførte fra denne Tilvarelse til en højere og bedre Sfære. I det nye Testamente er der omtalt en lignende Forening og Enighed, thi Apostelen siger, at de havde alle deres Gjendele og jordiske Betsignelser tilfælles. Vi læse i Mormons Bog, at Nephiterne havde ubefrivelig Lykke og Fremgang paa den Tid, som de vare forenede og havde alt deres Guds tilfælles. Paa denne Tid har Gud, vor Fader, forsøgt os med den samme hellige Forening, men paa Grund af, at vi have manglet Tro og Tillid til hverandre, saa have de onselige Resul-tater udeblevet og vi have formedelst vor Handlefrihed fornægtet os selv dens Fordele. Uagtet Gud tilstøder os at benytte den frie Vilje, saa er dog hans Love og Hensigter de samme nu som altid, og vi kunne ikke paa nogen Maade ringeagte hans Betsignelser, uden derved at neddrage hans Mishag over os.

Paa den Tid som vi adlød Evange-liet og sluttede Pagt med Gud, saa modtog vi den Forjættelse, at hans Aand skulde lede os ind i al Sandhed, og paa den Maade lære lidt her og lidt der, Bud paa Bud, og Linje paa

Vinje, saaledes som vor himmelske Fader selv ville anse passende for vort Bedste. Vi vare villige til at sætte vor Fortrosthing til ham, og at overlade vor nærværende og fremtidige Skæbne i hans Haand og Styrelse, forventende derved at han vilde ordne Alt til vort jandede Gavn. Vi kunne med Sandhed sige, at Gud er paalidelig, thi han har opfyldt sine Løfter. Hvis nogen Fejltagelse er bleven gjort og nogen Overeenskomst er bleven brudt, saa maa vi tilstaa, at vi selv er Narjagen dertil. Han har altid været en paalidelig og trofast Ven, og han er meget mere villig til at give, end som vi ere villige til at modtage.

Der er en Ting i Guds Aabenbaringer vedrørende vor Handlefrihed, som vi altid burde have i vor Erindring, og det er: vi burde aldrig tillade os at stride imod Guds Hensigter, ej heller

tænke paa at foreskrive nogen Grænse for hans alseende Visdom. Vor Handlefrihed er i Virkeligheden kun til at gjøre ret, og derved fremme Guds Hensigter paa Jorden; thi naar vi forsømme at gjøre dette, og indlade os paa andre Foretagender, saa paadrage vi os Følger, som ville blive meget vanskelige at bevare.

Hvadenten vi staa eller falde, er aldeles beroende paa vor egen individuelle Trofasthed og Vedholdenhed, samt Guds Aands Vejledning. Herren vil hjælpe de Oprigtige og Ydmyge, som bede ham derved. Vi behøve bestandig den Visdom, som kommer fra Gud, til at lede os, saa at den Handlefrihed, som vi besidde, ikke skal blive urigtigt anvendt, men at vi altid maa være paa Vagt og bringe frem gode Frugter til Alfaderens Ære og Pris.

(«Juvenile Instructor».)

En ædel Kvinde.

At ikke alle Menneskers Attraa er gaaet op i Verdslighed, men at der endnu findes Folk, hvis Hjærter jvulmer af Sympati for deres Medbrodres, have vi et nyt Eksempel paa i Frosken Amy Fowler, der i sin unge Alder giver Afkald paa Rigdom, Luksus og Fornøjelse for at forfætte Fader Damiens alvorlige Mission blandt de Spedalske paa Sandwicherne. Verden har med Forbauselse og Uerfærgt fulgt denne Mand's Arbejde fra den Dag, da han som en livsglad Ungling offrede sig til de Ulykkeligets Tjeneste, indtil han, som nylig meddelst, selv blev et Offer for Sygdommen. Der er ikke mange, som har Mod til at optage Fader Damiens ædle Bænk, men der fandtes dog En,

nemlig Amy Fowler, født i Nærheden af Bath i England. Hun ankom til Amerika med Dampskibet „Bohnic“ for et Par Uger siden paa Rejsen til Sandwicherne. Hun er kun 22 Aar gammel og af god Herkomst. Hun har studeret Lægevidenskaben i Paris og har ogsaa opholdt sig en længere Tid i den berømte Professor Pasteurs Institut, hvor hun har lært mangt og meget, siger hun, som hun haaber skal komme hende til Nytte paa Molokai. „Det har altid været min Attraa“, sagde hun til en Referent, „at vie mit Liv til Gavn for Andre. Jeg skal have Bestyrelsen af Hospitalet selv og bringer med mig mange Artikler, som jeg haaber vil opmuntre de arne Stafker. Jeg

har en ret god Sangstemme, og naar jeg faar sparet tilstrækkelig af min Løn, agter jeg at kjøbe mig et Piano, saa jeg ved Sang og Musik kan opmuntre de Lidende." Naar den unge Dame betræder Fortvivlelsens D, antager hun Navnet Søster Rose Gertrude og afskærer al Forbindelse med Verden. Det er et ufatteligt Offer, denne smukke, slanke Pige med de store blaa Øjne bringer, naar hun slaar Døren i efter

sig for Civilisationens Bellhst og aabner et Liv paa Molokai, hvor de rædsomste Scener af Lidelser og Modbydelighed omgiver hende og med Tanken paa, at hun selv rimeligvis en Gang falder som Offer for sin Medlidenshed. Maa Herren velsigne den ædle Kvinde og styrke hende i hendes alvorlige Foretagende og maa hun blive beskyttet mod Smitten, er vort inderligste Ønske.

(„Situben“.)

Blandinger.

Handelen med Neger-slaver i Tyrkiet er forbudt ved en Lov, som nylig er stadfæstet af Sultanen. Sorte Slaver maa ikke komme over Tyrkiets Grænser, for saa vidt de ikke følger Turister, som vender hjem fra Kejser, eller arbejde som Somænd paa tyrkiske Fartøjer. Belønninger udloves for Opbringelse af Slave-skibe, og haard Straf sættes især for Handel med Børn. Det fremgaar tydeligt nok af disse Bestemmelser, at det er Sultanens Hensigt med Tiden at faa Slaveriet fuldstændigt afskaffet i sit udstrakte Rige.

Er det sundt at have Blomster i Værelset? Ja! thi Planterne forbedrer Luften. Man har ved Undersøgelser fundet, at et middelstort Blad daglig uddunster fra 1 til 2 Gram Vand. Dette giver, naar man beregner hele Planten, 50 Gram Vand. Og Menneskenes Velbefindende afhænger netop af, at Luften er vandholdig. Det er den store Fordel, Folk paa Landet har fremfor Folk i Byen, at de stadig lever i saadan fugtig Luft. Paa Landet er man overalt omgivet af Planter, der forjhyner Luften rigelig med Vand. Men ikke nok hermed. Planterne uddunster ogsaa under Solstraalernes Indvirkning en Masse Syrestof og bidrager altsaa dobbelt til Luftens Forbedring. Til Zirplanter i et Værelse egner derfor de store Bladplanter sig allerbedst.

Dødsfald.

Det er med Synpati og Deltagelse, at vi underrette Stjernens Læsere om, at to af vor agtede Broder A. P. Andersens Børn, Edgar Wilhelm og Andrew, døde i Saltstaden sidstledne April Maaned. Ældste Anderson er for Nærværende Præsident for Stockholms Konference, og jaaledes langt fjernet fra Hjemmet, hvorfor Sorgen selvfølgelig er saa meget mere trykkende. Maatte Fredens Aand hujvale de Sorgende!

R e d.

Orkenen blomstrer lig Rosen.

(Af Aug. J. Hansen.)

Mel.: D sig, hvad er Sandhed.

Paa Orkenens Hede, bag Bjergenes Mand,
 — Hen i Ephraims Dale i Vest —
 Var der jordum ej Andet, end Urskovens Mand,
 Som op slog sine Telte paa Orkenens Sand,
 Nu forsamles et Folk der til Fest,
 Og de venter sin Frelser som Gjaest.

Det Folk blev fordrevet fra Hus og fra Hjem,
 Hen i Orkenen — at finde sin Død;
 Men Gud Fader i Himlen, han var deres Ven,
 Og han derfor dem førte saa visfelig frem,
 Gjennem Trængsler, ja, Modgang og Nød —
 Thi hans Love og Bud de adlød.

Den Orken nu blomstrer lig Rosen saa skøn,
 Som Projeterne jordum har jagt —
 Det er udført ved Arbejde, Flid og ved Bøn,
 Dog vi Vren vil give Gud Fader og Søn,
 Ja, thi Alting er gjort ved Guds Magt,
 Han sin Gjerning har altid fuldbragt.

O, Guds færd', stem op Eders Harper til Sang!
 Medens Hjerterne dvæle i Bøn.
 Hosanna! Vi synge til Ere for ham,
 Som er Verdens Forløser, Guds udvalgte Lam;
 Thi han ved vore Tanker i Bøn,
 Hosanna! for Gud og hans Søn.

Indhold.

Tale af Biskop D. F. Whitney	257	Konferencemøder	266
Red. Ann.: Alt vidner om Gud Faders Magt	264	Menneskets Handlefrihed	268
Ankomst og Beskikkelse	265	En adelig Kvinde	270
Fra Emigranterne	265	Blandinger	271
Hjemvendt Missionær	265	Dødsfald	271
		Orkenen blomstrer lig Rosen (Poesi)	272

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).